ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Ιουλίου 2001 *

Στην υπόθεση C-180/01 P-R,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον A. Whelan, επικουρούμενο από τον J. E. Flynn, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση χορηγήσεως αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως που εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-89/98, NALOO κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-515),

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO), με έδρα το Newcastle upon Tyne (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους M. Hoskins, barrister, και A. Dowie, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η British Coal Corporation, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους D. Vaughan και D. Lloyd Jones, QC, και C. Mehta, solicitor,

η International Power plc, πρώην National Power plc, με έδρα το Swindon (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους D. Anderson, QC, M. Chamberlain, barrister, και S. Ramsay, solicitor,

και

η PowerGen (UK) plc, πρώην PowerGen plc, με έδρα το Λονδίνο, εκπροσωπούμενη από τους K. P. E. Lasok, barrister, και P. Lomas, solicitor,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα S. Alber,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Απριλίου 2001, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση T-89/98, NALOO κατά Επιτροπής

(Συλλογή 2001, σ. II-515, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση IV/E-3/NALOO της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 1998, η οποία απέρριψε καταγγελία της National Association of Licensed Opencast Operators (στο εξής: NALOO) για εφαρμογή από τον Central Electricity Generating Board (κεντρικό οργανισμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, στο εξής: CEGB) και την British Coal Corporation (στο εξής: British Coal), τιμών αγοράς εισαγουσών δυσμενείς διακρίσεις και καταχρηστικών τελών επί του εξορυσσομένου βάσει αδείας άνθρακα.

2 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Μαΐου 2001, η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση, βάσει του άρθρου 39 ΑΧ, αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθότι αυτή υποχρεώνει την Επιτροπή να εξετάσει τα πραγματικά περιστατικά που προβάλλει η NALOO με τις καταγγελίες της 29ης Μαρτίου 1990 και της 15ης Ιουνίου 1994, σχετικά με τον εισάγοντα διακρίσεις χαρακτήρα των τιμών και με το υπερβολικό ύψος των τελών εξορύξεως που είχαν επιβληθεί επί του εξορυσσομένου βάσει αδείας άνθρακα κατά τις χρήσεις 1986/1987 έως 1989/1990 και να καταλήξει συναφώς σε μια διαπίστωση.

3 Η NALOO κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 21 Ιουνίου 2001. Η British Coal, η International Power plc (στο εξής: International Power) και η PowerGen (UK) plc (στο εξής: PowerGen) κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις στις 25 Ιουνίου 2001.

4 Εφόσον τα δικόγραφα με τα οποία οι διάδικοι προέβαλαν τα αιτήματά τους περιέχουν όλα τα αναγκαία πληροφοριακά στοιχεία προκειμένου το Δικαστήριο να αποφανθεί, παρέλκει η διατύπωση προφορικών διευκρινίσεων επί των αιτημάτων τους.

Ιστορικό της διαφοράς

5 Πριν από την ιδιωτικοποίηση του τομέα δραστηριότητάς της, δυνάμει του Coal Industry Act του 1994 (νόμου περί βιομηχανίας του άνθρακα), η British Coal είχε,

δυνάμει του Coal Industry Nationalisation Act του 1946 (νόμου περί κρατικοποιήσεως της βιομηχανίας άνθρακα), την κυριότητα του συνόλου σχεδόν των αποθεμάτων άνθρακα του Ηνωμένου Βασιλείου και είχε το αποκλειστικό δικαίωμα εξορύξεως του άνθρακα. Είχε εξάλλου την ευχέρεια να χορηγεί άδειες εξορύξεως άνθρακα σε ιδιωτικές εταιρίες εκμεταλλεύσεως έναντι καταβολής τελών εξορύξεως καθοριζομένων βάσει ενιαίου συντελεστή.

6 Βάσει συμφωνίας που συνήφθη τον Μάιο του 1986 (στο εξής: συμφωνία του 1986), ο CEGB αγόρασε από την British Coal, κατά τη χρήση 1986/1987, 72 εκατομμύρια τόνους άνθρακα με μέση τιμή παραδόσεως 172 πένες ανά gigajoule κατά την έξοδο από το ορυχείο.

7 Βάσει του Electricity Act 1989 (νόμου περί ηλεκτρικής ενέργειας), η CEGB ιδιωτικοποιήθηκε από την 1η Απριλίου 1990 και τα περιουσιακά της στοιχεία μεταβιβάστηκαν, ιδίως, στη National Power plc, νυν International Power, και στην PowerGen, δύο ειδικώς προς τούτο συσταθείσες εταιρίες. Αυτές συνήψαν επίσης με την British Coal συμβάσεις παραδόσεως άνθρακα από την 1η Απριλίου 1990 (στο εξής: συμβάσεις παραδόσεως).

8 Τον Μάρτιο του 1990 η British Coal μείωσε τον συντελεστή τελών εξορύξεως από 11 σε 7 GBP ανά τόνο εξορυσσομένου άνθρακα από 1ης Απριλίου 1990.

9 Με καταγγελία της 29ης Μαρτίου 1990 στην Επιτροπή, η οποία συμπληρώθηκε, ιδίως, στις 27ης Ιουνίου 1990 και 5 Σεπτεμβρίου 1990 (στο εξής: καταγγελία του 1990), η NALOO υποστήριξε ότι η συμφωνία του 1986 και οι συμβάσεις παραδόσεως μεταξύ της British Coal και των παραγωγών ηλεκτρικής ενέργειας, αφενός, καθώς και το επίπεδο των εισπραττομένων από την British Coal τελών εξορύξεως από τις επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως άνθρακα βάσει άδειας, αφετέρου, αντέβαιναν στα άρθρα 63, παράγραφος 1, και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

10 Με την από 23 Μαΐου 1991 απόφαση (στο εξής: απόφαση του 1991), η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία του 1990, καθόσον αφορούσε την μετά την 1η Απριλίου 1990 κατάσταση. Το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1996 στην υπόθεση T-57/91, NALOO κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1019) απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η NALOO κατά της αποφάσεως αυτής.

11 Κατόπιν προδικαστικής παραπομπής του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Ηνωμένο Βασίλειο), ενώπιον του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή αποζημιώσεως κατά της British Coal από την H. J. Banks & Co. Ltd, ιδιωτική επιχείρηση εκμεταλλεύσεως άνθρακα βάσει άδειας και μέλος της NALOO, το Δικαστήριο, με απόφαση της 13ης Απριλίου 1994, C-128/92, Banks (Συλλογή 1994, σ. I-1209, σκέψη 19), έκρινε ότι τα άρθρα 4, στοιχείο δ', και 65 και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν δημιουργούν δικαιώματα τα οποία οι ιδιώτες μπορούν να επικαλεστούν απευθείας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

12 Με τη σκέψη 21 της ίδιας αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι εφόσον η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα προς διαπίστωση των παραβάσεων των άρθρων 65 και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης, τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν εγκύρως να επιλαμβάνονται αγωγής αποζημιώσεως ελλείψει αποφάσεως της Επιτροπής ληφθείσας στο πλαίσιο αυτής της αρμοδιότητας.

13 Κατόπιν άλλης προδικαστικής παραπομπής του High Court, ενώπιον του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή αποζημιώσεως κατά της National Power plc και της PowerGen από την Hopkins κ.λπ., βιομηχανίες παραγωγής άνθρακα βάσει άδειας, το Δικαστήριο, με απόφαση της 2ας Μαΐου 1996, C-18/94, Hopkins κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-2281, σκέψη 29), έκρινε ότι τα άρθρα 4, στοιχείο β', και 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν δημιουργούν δικαιώματα τα οποία οι ιδιώτες μπορούν να επικαλεστούν απευθείας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

14 Μεταξύ άλλων, οι ιδιώτες δεν μπορούν να ισχυριστούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ότι οι διακρίσεις που γίνονται συστηματικά από αγοραστές δεν

συμβιβάζονται προς το άρθρο 63, παράγραφος 1, εφόσον αυτές δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο συστάσεως προς τις ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις (προπαρατεθείσα απόφαση Hopkins κ.λπ., σκέψη 27).

15 Αντιθέτως, σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες προκύπτει ότι, από απόψεως περιεχομένου, οι διατάξεις μιας συστάσεως που στηρίζεται στο άρθρο 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν περιέχουν αιρέσεις και είναι επαρκώς ακριβείς, είναι δυνατή η επίκλησή τους από τους ιδιώτες ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τις οδηγίες (προπαρατεθείσα απόφαση απόφαση Hopkins κ.λπ., σκέψη 28).

16 Ενόψει των προπαρατεθεισών αποφάσεων Banks και Hopkins κ.λπ., το High Court απέρριψε τις αγωγές αποζημιώσεως που είχαν ασκήσει οι H. J. Banks & Co. Ltd και Hopkins κ.λπ.

17 Όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η NALOO, επικαλούμενη την έλλειψη απευθείας εφαρμογής των σχετικών διατάξεων της Συνθήκης και την αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, κατέθεσε στις 15 Ιουνίου 1994 καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής την οποία χαρακτήρισε ως συμπληρωματική (στο εξής: καταγγελία του 1994), με την οποία ζητούσε από την Επιτροπή να διαπιστώσει τον παράνομο χαρακτήρα των τιμών αγοράς και των τελών εξορύξεως που επέβαλαν επί του εξορυσσομένου βάσει αδείας άνθρακα ο CEGB και η British Coal, αντιστοίχως, κατά παράβαση των άρθρων 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης, αφενός, και των άρθρων 4, στοιχείο δ', 65 και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης, αφετέρου, κατά την περίοδο μεταξύ 1973 και 1ης Απριλίου 1990, η οποία μεταγενέστερα ορίστηκε για τις χρήσεις 1984/1985 έως 1989/1990.

18 Η Επιτροπή, με την απόφαση IV/E-3/NALOO, της 27ης Απριλίου 1998 (στο εξής: απόφαση του 1998), η οποία κοινοποιήθηκε στη NALOO την 1η Μαΐου 1998, απέρριψε την καταγγελία του 1994.

19 Η Επιτροπή υπογράμμισε, κατ' ουσίαν, ότι:

— τα άρθρα 63, παράγραφος 1, και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης έχουν προληπτική λειτουργία και παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να θέσει τέρμα, για το μέλλον, σε υφιστάμενες παραβάσεις. Οι διατάξεις αυτές δεν παρέχουν στην Επιτροπή την εξουσία να ερευνήσει καταγγελία κατατεθείσα στις 15 Ιουνίου 1994 και αφορώσα παρελθούσες παραβιάσεις της Συνθήκης τελεσθείσες προ της 1ης Απριλίου 1990·

— το άρθρο 65 της Συνθήκης δεν έχει εφαρμογή επί του μονομερούς καθορισμού εκ μέρους της British Coal τελών εξορύξεως πιθανώς υπερβολικών·

— τέλος, έστω και αν η Επιτροπή είχε την εξουσία να εξετάσει την καταγγελία του 1994 σε σχέση με τα άρθρα 4, στοιχείο δ', και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης και αν υποτεθεί ότι είχε εφαρμογή το άρθρο 65 της Συνθήκης, η NALOO δεν προσκόμισε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία δικαιολογούντα την ύπαρξη των προβαλλομένων παραβάσεων. Οι ενδείξεις της NALOO σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή ως βάση έρευνας, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της προπαρατεθείσας αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, T-57/91, NALOO κατά Επιτροπής.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

20 Το Πρωτοδικείο έκρινε πρώτον, με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, όσον αφορά τις προβαλλόμενες από τη NALOO παραβάσεις για τις χρήσεις 1986/1987 έως 1989/1990, πρέπει να θεωρηθεί ότι υποβλήθηκε στην Επιτροπή μία και μόνο καταγγελία, καθόσον η καταγγελία του 1994 αποτελούσε απλώς επεξηγηματική εκείνης του 1990.

21 Το Πρωτοδικείο τόνισε, με τη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ως «υφιστάμενες παραβάσεις» των άρθρων 63, παράγραφος 1, και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης, η Επιτροπή εννοεί τις υφιστάμενες κατά την ημερομηνία καταθέσεως της σχετικής καταγγελίας παραβάσεις. Εφόσον η αρχική καταγγελία της NALOO κατατέθηκε το 1990 και η συμπληρωματική καταγγελία, η οποία κατατέθηκε το 1994, δεν συνιστούσε παρά επεξήγηση της πρώτης, το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σύμφωνα με την ανάλυση της Επιτροπής, αυτή είχε επιληφθεί υφισταμένων παραβάσεων.

22 Το Πρωτοδικείο έκρινε εξάλλου, με τις σκέψεις 61 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι προκύπτει από τη σκέψη 19 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Hopkins κ.λπ. και από την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας ότι οι συνδυασμένες διατάξεις, αφενός, των άρθρων 4, στοιχείο β', και 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, των άρθρων 4, στοιχείο δ', και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης παρέχουν, εν πάση περιπτώσει, στην Επιτροπή τη δυνατότητα να εξετάσει τις δύο πτυχές της καταγγελίας της NALOO, η οποία ζητεί από την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι οι βιομηχανίες παραγωγής ηλεκτρισμού και η British Coal εφάρμοσαν κατά τις χρήσεις 1986/1987 έως 1989/1990 επί του εξορυσσομένου βάσει αδείας άνθρακα τιμές αγοράς εισάγουσες διακρίσεις και καταχρηστικά τέλη εξορύξεως, αντιστοίχως.

23 Το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωσε ότι τα άρθρα 63 και 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης παρείχαν στην Επιτροπή την αρμοδιότητα να εξετάσει την καταγγελία της NALOO, καθόσον δι' αυτής καταγγέλλονταν παραβάσεις των άρθρων αυτών προβαλλόμενες ως διαπραχθείσες κατά τη διάρκεια των χρήσεων 1986/1987 έως 1989/1990.

24 Το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης, με τη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αρχή της ασφαλείας δικαίου ουδόλως εμπόδιζε την εξέταση της καταγγελίας της NALOO ως προς τις χρήσεις 1986/1987 έως 1989/1990.

25 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 80 και 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι προκειμένου να εκτιμηθεί το νόμιμο της αποφάσεως του 1998, παρέλκει η

εξέταση του ζητήματος αν η Επιτροπή δικαιούταν να εκδίδει άλλες νομικές πράξεις πλην των συστάσεων, του ζητήματος των νομικών συνεπειών των συστάσεων αυτών σε επίπεδο εθνικού δικαίου και του ζητήματος της εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης επί των επιμάχων τελών εξορύξεως.

26 Όσον αφορά την υποχρέωση της Επιτροπής να εξετάσει την καταγγελία της NALOO, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, με τη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα εξετάσεως των «προβαλλομένων» παραβάσεων και κατέληξε ότι, εφόσον εν προκειμένω η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να εξετάσει την καταγγελία της NALOO σχετικά με τις προβαλλόμενες παραβάσεις για τις χρήσεις του 1986/1987 έως 1989/1990, ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε μια τέτοια εξέταση.

27 Η απόφαση του 1998, που εξέταζε επικουρικώς την καταγγελία της NALOO, τελικώς ακυρώθηκε για έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τόσο την απάντηση στο σκέλος της καταγγελίας το σχετικό με τις εισάγουσες διακρίσεις τιμές (σκέψεις 103 έως 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), όσο και την απάντηση στο σκέλος της καταγγελίας το σχετικό με τον συντελεστή των καταχρηστικών τελών εξορύξεως (σκέψεις 116 έως 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

Επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η Επιτροπή, για να δικαιολογήσει το fumus boni juris της αιτήσεώς της αναστολής εκτελέσεως, ισχυρίζεται ότι η αναγνώριση, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, της υποχρεώσεως που έχει να εξετάζει κάθε καταγγελία που της υποβάλλεται δεν συνάδει προς τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου και ότι εξάλλου η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν είναι αιτιολογημένη συναφώς.

29 Η Επιτροπή, επικαλούμενη την προπαρατεθείσα απόφαση Hopkins κ.λπ., φρονεί ότι δεν ήταν αρμόδια να ενεργήσει σε σχέση με τις προβαλλόμενες παρελθούσες παραβάσεις, εκτός αν τούτο ήταν αναγκαίο για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας για το μέλλον των άρθρων 4, στοιχείο β', σε συνδυασμό με το άρθρο 63, παράγραφος 1, ή του άρθρου 4, στοιχείο δ', σε συνδυασμό με το άρθρο 66, παράγραφος 7, της Συνθήκης, πράγμα που δεν συνέβαινε εν προκειμένω.

30 Η αρμοδιότητα της Επιτροπής δεν μπορεί να στηριχθεί στο τυπικό κριτήριο του αν η παράβαση υφίστατο κατά την υποβολή της καταγγελίας. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι η παράβαση στην οποία αναφέρεται η καταγγελία του 1990 συνεχίστηκε επί δύο ημέρες μετά την υποβολή της καταγγελίας δεν είναι σημαντικό. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή βάλλει κατά της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι η καταγγελία του 1994 ήταν συμπληρωματική εκείνης του 1990.

31 Η Επιτροπή μέμφεται εξάλλου το Πρωτοδικείο διότι δεν εξέτασε τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η ίδια και οι παρεμβαίνοντες σχετικά με την έκταση των αρμοδιοτήτων της, γεγονός που της δημιουργεί αβεβαιότητα όσον αφορά τη φύση ή το αποτέλεσμα των μέτρων που θα έπρεπε να λάβει σε περίπτωση αναγνωρίσεως του βασίμου της καταγγελίας της NALOO.

32 Όσον αφορά το επείγον, η Επιτροπή, υπενθυμίζοντας ότι θεωρεί την ίδια αναρμόδια για να εξετάσει την καταγγελία της NALOO, ισχυρίζεται πρώτον ότι, αν όφειλε να εκδώσει σύσταση ενόψει των περιστάσεων της υποθέσεως, θα αναγκαζόταν να υπερβεί τις αρμοδιότητες που της παρέχει η Συνθήκη. Όπως όμως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (διατάξεις της 21ης Μαΐου 1977, 31/77 R και 53/77 R, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Rec. 1977, σ. 921, σκέψεις 17 και 20, και της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, C-239/96 R και C-240/96 R, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4475, σκέψη 69), οι κανόνες θεσμικού χαρακτήρα που διέπουν την κατανομή εξουσιών μεταξύ των διαφόρων οργάνων της Κοινότητας, αφενός, και μεταξύ των οργάνων αυτών και των κρατών μελών, αφετέρου, είναι τόσο σημαντικοί ώστε η κατάφωρη παράβαση των κανόνων αυτών μπορεί αφεαυτής

να συνιστά ανεπανόρθωτη ζημία ικανή να αποτελέσει λόγο εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης σχετικά με τα προσωρινά μέτρα.

33 Κατά την Επιτροπή, η παραβίαση της κατανομής των εξουσιών θα ήταν κατ' εξοχήν βεβαία, δεδομένων των εν προκειμένω περιστάσεων. Αφενός, η Επιτροπή θα έπρεπε να εξετάσει το ενδεχόμενο χρησιμοποιήσεως της εξουσίας επιβολής που διαθέτει προκειμένου να προβεί σε εξέταση της καταγγελίας της NALOO και σε διεξαγωγή των καταλλήλων ελέγχων, προς τούτο δε, να λάβει μέτρα μη έχοντα νομικό έρεισμα στη Συνθήκη, γεγονός που θα παραβίαζε τα έννομα συμφέροντα των ενδιαφερομένων και, επιπλέον, θα συνιστούσε ανεπανόρθωτη παραβίαση της έννομης τάξης. Αφετέρου, αν η Επιτροπή εξέδιδε σύσταση στηριζόμενη στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, είναι πολύ πιθανόν ότι θα ασκούνταν αμέσως αγωγές αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων κατά της British Coal, της International Power και της PowerGen. Η δυνατότητα όμως ασκήσεως προσφυγής ενώπιον εθνικού δικαστηρίου στηριζομένης σε μέτρα που παρανόμως θεσπίστηκαν από κοινοτικό όργανο θα προσέβαλλε κατά τρόπο, εκ της φύσεώς του, ανεπανόρθωτο την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών.

34 Δεύτερον, η Επιτροπή θα υφίστατο σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία όσον αφορά τη λειτουργία των υπηρεσιών της. Εξαιτίας του παρελθόντος χαρακτήρα των καταγγελλομένων πραγματικών περιστατικών και του μη αξιόπιστου χαρακτήρα των αριθμητικών στοιχείων που προσκόμισε η NALOO, η εξέταση της καταγγελίας θα προκαλούσε δυσκολίες όσον αφορά τόσο την εξατομίκευση των ενδιαφερομένων όσο και τη συγκέντρωση αξιόπιστων αριθμητικών στοιχείων. Οι ανθρώπινοι και οικονομικοί πόροι της Επιτροπής είναι περιορισμένοι και αυτοί που θα χρησιμοποιούνταν για την εξέταση της καταγγελίας της NALOO δεν θα ήταν διαθέσιμοι για άλλα καθήκοντα, πιο επείγοντα και με μεγαλύτερη προτεραιότητα κατά την Επιτροπή. Οι οικονομικοί πόροι που θα χρησιμοποιούνταν για την εξέταση της καταγγελίας αυτής θα χάνονταν οριστικά.

35 Η International Power και η British Coal φρονούν, κυρίως, ότι ακόμη και αν η εκτέλεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν αναστέλλονταν, η Επιτροπή δεν

θα είχε την υποχρέωση να εξετάσει την καταγγελία της NALOO όσον αφορά τις χρήσεις 1986/1987 έως 1989/1990 πριν από την εξέταση της αιτήσεως ακυρώσεως. Λαμβανομένων υπόψη της ασάφειας της προσβαλλόμενης αποφάσεως, του γεγονότος ότι η καταγγελία αφορά γεγονότα προγενέστερα του 1990 και του γεγονότος ότι η NALOO επιδιώκει την έκδοση αποφάσεως προκειμένου να εγείρει αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η αναμονή ως την έκδοση ακυρωτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου δεν θα αντέβαινε στην υποχρέωση εκτελέσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως εντός ευλόγου προθεσμίας.

36 Όσον αφορά το επείγον, η PowerGen και, επικουρικώς, η British Coal και η International Power συμφωνούν στην ουσία με τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

37 Η International Power ισχυρίζεται επίσης ότι η προϋπόθεση του επείγοντος πρέπει να εφαρμόζεται με ιδιαίτερη ευελιξία οσάκις η υποχρέωση, της οποίας ζητείται αναστολή εκτελέσεως, δεν έχει οριστικό χαρακτήρα, δεν είναι άμεσα δεσμευτική, αλλά πρέπει απλώς να εκπληρωθεί «εντός ευλόγου προθεσμίας» και αφορά ένα μόνον πρόσωπο, γεγονός που σημαίνει ότι δεν έχει γενικό χαρακτήρα. Αυτό συμβαίνει εν προκειμένω ως προς την υποχρέωση λήψεως των μέτρων που συνεπάγεται η εκτέλεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η οποία αφορά μόνον την Επιτροπή.

38 Η British Coal ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δημιούργησε μεγάλη αβεβαιότητα όσον αφορά τα μέτρα που η Επιτροπή μπορεί να λάβει. Αν η Επιτροπή εξέταζε την καταγγελία της NALOO, η ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου θα παρέμενε άνευ αποτελέσματος. Η British Coal προσθέτει ότι η συνεργασία με την Επιτροπή κατά την εξέταση της καταγγελίας αυτής δεν ήταν αναγκαία και συνεπαγόταν απώλεια σημαντικών πόρων γι' αυτήν.

39 Κατά την PowerGen, είναι πιθανόν η εξέταση της καταγγελίας της NALOO από την Επιτροπή να ολοκληρωθεί πριν από την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου. Η εξέταση της εν λόγω καταγγελίας θα ήταν περίπλοκη, διότι η Επιτροπή θα έπρεπε να ανασυνθέσει την κατάσταση της αγοράς από το 1986 έως το 1990. Επιπλέον, δεν

υπάρχουν σαφείς ενδείξεις ως προς το ποια μέτρα θα έπρεπε να λάβει η Επιτροπή. Εν προκειμένω, δεν θα μπορούσε να υπάρξει χρηματικό αντιστάθμισμα για τη ζημία που θα υφίστατο η Επιτροπή και η PowerGen, πράγμα που θα κατέληγε σ' ένα οιονεί αδιέξοδο, το οποίο με τη διάταξη της 30ής Ιουνίου 1961, 42/59 ΤΟ και 49/59 ΤΟ, Breedband κατά Ανωτάτης Αρχής ΕΚΑΧ κ.λπ. (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 599) αναγνωρίστηκε ως μορφή μη αποκαταστάσιμης ζημίας.

40 Αντιθέτως, η NALOO ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως. Ισχυρίζεται ότι οι προβαλλόμενες ζημίες θα προκαλούνταν μόνον αν η Επιτροπή ολοκλήρωνε την εξέταση της καταγγελίας και εξέδιδε σύσταση πριν από την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της αναιρέσεως. Η Επιτροπή όμως δεν διατείνεται ότι επίκειται η ολοκλήρωση της διαδικασίας· αντιθέτως, επικαλείται το περίπλοκο της εξετάσεως της καταγγελίας. Δεδομένου ότι η Επιτροπή χρειάστηκε τέσσερα έτη για την εξέταση της καταγγελίας του 1994, κανένα στοιχείο δεν δικαιολογεί την υπόθεση ότι επίκειται η ολοκλήρωση της διαδικασίας.

41 Όσον αφορά τις εξουσίες έρευνας που της παρέχει το άρθρο 47 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή σημειώνει απλώς ότι μελετά τη δυνατότητα χρησιμοποιήσεώς τους. Η ενδεχόμενη χρήση των εξουσιών αυτών δεν είναι παράνομη, ακόμη και αν το Δικαστήριο αναιρέσει τελικώς την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, διότι η υποχρέωση εξετάσεως της καταγγελίας της NALOO απορρέει ευθέως από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

42 Όσον αφορά τη ζημία που προκλήθηκε στα συμφέροντα των λοιπών επιχειρήσεων, η NALOO τονίζει ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για την εξέταση της καταγγελίας της NALOO και ότι η Επιτροπή δεσμεύεται από το επαγγελματικό απόρρητο.

43 Όσον αφορά τη ζημία που προκλήθηκε στη λειτουργία της Επιτροπής, η NALOO ισχυρίζεται ότι από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν θα είναι σε θέση να εκπληρώσει τα λοιπά καθήκοντά της εξαιτίας της εξετάσεως της καταγγελίας της.

Εκτίμηση

44 Εκ προοιμίου, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι οι διάδικοι δεν συμφωνούν όσον αφορά τις συνέπειες που η Επιτροπή πρέπει να συναγάγει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ιδίως όσον αφορά τα μέτρα που πρέπει να λάβει ενόψει της εκτελέσεως της αποφάσεως εντός ευλόγου προθεσμίας.

45 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν εναπόκειται στο δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο να διευκρινίσει τους όρους εκτελέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, η οποία αποτελεί αντικείμενο αναιρέσεως (διάταξη της 15ης Σεπτεμβρίου 1995, C-254/95 P-R, Κοινοβούλιο κατά Innamorati, Συλλογή 1995, σ. I-2707, σκέψη 18).

46 Επιβάλλεται επίσης να υπομνηστεί ότι, βάσει του άρθρου 53 του Οργανισμού του ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, η άσκηση αναιρέσεως κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου δεν έχει, κατ' αρχήν, ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εντούτοις, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 39, δεύτερο εδάφιο, ΑΧ, το Δικαστήριο δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

47 Όπως προκύπτει από το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η χορήγηση αναστολής εκτελέσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 39, δεύτερο εδάφιο, ΑΧ εξαρτάται από την ύπαρξη περιστατικών από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και πραγματικών και νομικών ισχυρισμών που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του μέτρου αυτού.

48 Επιβάλλεται να εξεταστεί η ύπαρξη των προϋποθέσεων αυτών εν προκειμένω.

49 Όσον αφορά την ύπαρξη νομικών και πραγματικών ισχυρισμών που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως, αρκεί να υπογραμμιστεί ότι η

αίτηση αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως θέτει ζητήματα αρχής σχετικά με τις εξουσίες της Επιτροπής στο πλαίσιο εφαρμογής των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η απάντηση στα οποία προδήλως δεν προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου.

50 Η NALOO αναγνωρίζει εξάλλου ότι οι ισχυρισμοί που προβάλλει η Επιτροπή στο πλαίσιο της αιτήσεώς της αναιρέσεως δεν στερούνται παντελώς ερείσματος.

51 Ως εκ τούτου, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως δεν μπορεί να απορριφθεί γι' αυτό τον λόγο.

52 Όσον αφορά τη σχετική με το επείγον προϋπόθεση, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι σκοπός της διαδικασίας λήψης ασφαλιστικών μέτρων είναι η διασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της μελλοντικής οριστικής αποφάσεως, προκειμένου να αποφεύγονται τα κενά στη δικαστική προστασία που διασφαλίζει το Δικαστήριο [βλ., μεταξύ άλλων, διατάξεις της 12ης Δεκεμβρίου 1968, 27/68 R, Renckens κατά Επιτροπής, Rec. 1969, σ. 274, 276, της 3ης Μαΐου 1996, C-399/95 R, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-2441, σκέψη 46, και της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P(R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 36]. Προς επίτευξη του σκοπού αυτού, το επείγον πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την αναγκαιότητα που υπάρχει για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος την προσωρινή προστασία [βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διάταξη της 25ης Μαρτίου 1999, C-65/99 P(R), Willeme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1857, σκέψη 62].

53 Στον διάδικο που προβάλλει τον κίνδυνο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας εναπόκειται να αποδείξει την ύπαρξή του [βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διάταξη της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8343, σκέψη 75]. Μολονότι δεν απαιτείται συναφώς απόλυτη βεβαιότητα ως προς την επέλευση της ζημίας και αρκεί η σοβαρή πιθανότητα επελεύσεώς της, ο αιτών υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το ενδεχόμενο μιας τέτοιας ζημίας.

54 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή ουδόλως απέδειξε ότι η αναστολή εκτελέσεως είναι απαραίτητη για την πλήρη αποτελεσματικότητα της μελλοντικής οριστικής αποφάσεως επί της αναιρέσεως. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η προβαλλόμενη ζημία δεν είναι απλώς υποθετική, ούτε ότι είναι αρκούντως σοβαρή από ποιοτικής ή ποσοτικής απόψεως, ούτε ότι είναι ανεπανόρθωτη.

55 Όσον αφορά τη ζημία των συμφερόντων των επιχειρήσεων που θα υπόκειντο στα μέτρα της Επιτροπής, εάν αυτή εξέταζε την καταγγελία της NALOO, επιβάλλεται να υπομνηστεί, πρώτον, ότι η διεξαγωγή διοικητικής διαδικασίας σχετικά με την εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού, η οποία θεσπίστηκε για να επιτρέπει στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να γνωστοποιούν τις απόψεις τους και να παρέχουν στην Επιτροπή τις πληρέστερες κατά το δυνατόν πληροφορίες, δεν συνεπάγεται άλλες υποχρεώσεις για τις επιχειρήσεις εκτός αυτής της συμμετοχή τους στην εξέλιξη της διαδικασίας, προς προάσπιση των δικαιωμάτων τους. Η υποχρέωση αυτή δεν είναι ικανή να προκαλέσει, ούτε όσον αφορά την έννομη κατάστασή τους ούτε όσον αφορά τα συμφέροντά τους, σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία ικανή να δικαιολογήσει τη λήψη των αιτούμενων μέτρων (βλ. διάταξη της 7ης Ιουλίου 1981, 60/81 R και 190/81 R, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 1857, σκέψη 10).

56 Επιπλέον, η χρήση των εξουσιών έρευνας, στην οποία αναφέρεται η Επιτροπή, παραμένει απλή πιθανότητα και οι δυσκολίες που είναι δυνατόν να συναντήσει η Επιτροπή κατά την εξέταση της καταγγελίας της NALOO εξαρτώνται από τον βαθμό συνεργασίας των οικείων επιχειρήσεων, γεγονός που είναι αβέβαιο σ' αυτό το στάδιο.

57 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον κίνδυνο ασκήσεως προσφυγής από τη NALOO κατόπιν της θεσπίσεως μέτρων από την Επιτροπή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απλή άσκηση αγωγής αποζημιώσεως δεν είναι ικανή να προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Επιπλέον, η άσκηση της προσφυγής αυτής είναι επί του παρόντος απλώς υποθετική. Συγκεκριμένα, η πιθανότητα αυτή εξαρτάται από την προηγούμενη έκδοση τελικής θετικής αποφάσεως κατά την ολοκλήρωση της διαδικασίας η οποία, κατά την Επιτροπή, είναι περίπλοκη και η ολοκλήρωση της οποίας δεν επίκειται, ενόψει των προσκομισθέτων στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων στοιχείων.

58 Τέλος, οι γενικοί ισχυρισμοί σχετικά με τις πρακτικές ή διοικητικές δυσκολίες που θα συνεπαγόταν η άμεση εκτέλεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στη λειτουργία των υπηρεσιών της Επιτροπής δεν φαίνεται να στηρίζουν την αιτούμενη αναστολή εκτελέσεως.

59 Συνεπώς, ο επείγων χαρακτήρας της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν αποδείχθηκε και, ως εκ τούτου, η αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 17 Ιουλίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias